

Moștenirea

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Moștenirea

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărții, Oradea
2012

Copyright ©2001 by Janette Oke and T. Davis Bunn

Originally published in English under the title

The Birthright

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Moștenirea

de Janette Oke și T. Davis Bunn

Copyright © 2012 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670, Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Moștenirea / Janette Oke și T. Davis Bunn ; trad.:

Mihaela Tocuț. - Oradea : Casa Cărții, 2012

ISBN 978-606-8282-38-1

I. Bunn, Davis

II. Tocuț, Mihaela (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Timeia Viman

Coperta: Adrian Mihocăș

Desenul de pe copertă: Andrada Pleșa

Ma gândesc la cântările mele noaptea,
cuget adânc înăuntrul inimii mele,
îmi cade duhul pe gânduri ...
Ți-ai croit un drum prin mare,
o cărare prin apele cele mari,
Și nu ți s-au mai cunoscut urmele.

PSALMUL 77:6, 19

JANETTE OKE, născută în localitatea Champion din provincia canadiană Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din prerie, a crescut înconjurată de dragoste și voie bună. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a cunoscut pe Edward, actualul său soț, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce au slujit ca pastori în mai multe biserici din Indiana și Canada, soții Oke au petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a fost cadru universitar, iar Janette a continuat să scrie. Janette Oke a scris peste cincizeci de cărți, atât pentru copii, cât și pentru adulți, cărți ce s-au vândut în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Soții Oke au trei fii și o fiică, toți căsătoriți, iar acum se bucură de cei doisprezece nepoți ai lor. În prezent, Edward și Janette trăiesc în apropiere de Didsbury, Alberta, și sunt membri activi în biserica locală.

T. DAVIS BUNN, născut în statul Carolina de Nord, este un fost om de afaceri. Pe parcursul carierei sale internaționale, a vizitat peste patruzeci de țări din Europa, Asia și Orientul Mijlociu. Scrierile sale, din care nu lipsesc niciodată romantismul, istoria și intrigile, îi captivează în continuare pe cititorii de toate vârstele și nivelurile de exigență. În prezent, trăiește în Anglia, în apropiere de Oxford, împreună cu soția sa, Isabella.

Prolog

Catherine stătea lângă fereastră, în micuța odaie pentru oaspeți din casa fiicei sale, Anne. Prin ușa închisă răzbătea forfota pregătirilor de plecare. Nu îi plăceau despărțirile. În viața ei avuseseră deja loc mult prea multe despărțiri. Era hotărâtă să fie puternică astăzi, dar, pentru asta, avea nevoie de un moment de liniște. De un moment în care să privească de la fereastră ultimele flori ale toamnei, ce acopereau ca un covor de o neasemuită frumusețe mica grădină din fața casei. Avea nevoie de un moment în care să-L roage pe Dumnezeu să-i dea tărie sufletească.

Doamne, câte se întâmplaseră în ultimele luni! Amintirile o năpădiră ca niște frunze veștede, prinse în vârtejul timpului. În vara anului trecut, Sir Charles Harrow, al optulea conte de Sutton, venise la Halifax în căutarea fratelui său – nimeni altul decât Andrew, soțul lui Catherine. Neavând copii, Charles dorea să găsească un moștenitor care să ducă mai departe numele de Harrow și care să preia, după moartea lui, proprietatea vastelor sale domenii din Anglia. Acesta era, de altfel, singurul motiv care îl forțase să reia legătura cu Andrew după o ruptură ce durase peste douăzeci de ani. Totuși, după întâlnirea cu fratele său, Charles descoperise că Anne, fata crescută de Andrew și de Catherine, nu era, de fapt, fiica lor naturală.

Deși nu le unea o legătură de sânge, Catherine o iubea pe Anne așa cum își iubește orice mamă copilul. „Misterioase sunt căile Domnului”, se gândi femeia, și ochii i se umplură de lacrimi. Prietenia cu o familie de acadieni îi adusese în suflet bucurie, dar și multă durere. Deși își pierduse fiica și crescuse o fetiță acadiană ca pe propriul său copil, acum Catherine înțelegea cât de binecuvântată a fost de fapt. Și asta deoarece acum avea nu una, ci două fiice încântătoare. Pe Nicole, copila crescută de Louise și Henri Robichaud pe malul râului Vermilion din Louisiana, și pe Anne, copila pe care ea și Andrew o înconjuraseră cu iubire și grijă părintească în ultimii optsprezece ani.

Acum Anne era căsătorită. Razele călduțe ale soarelui îi mângâiau lui Catherine chipul. Femeia închise ochii pe jumătate și, preț de o clipă, i se păru că aude din nou cum băteau clopotele a sărbătoare în ziua nunții fiicei sale. Fratele lui Andrew trimisese o corabie care să îi aducă pe Henri și Louise în Noua Scoție, pentru a putea fi prezenți la cununie. Acesta fusese gestul unui om căruia greutățile și revelațiile călătoriei întreprinse îi schimbaseră atât simțămintele, cât și modul de gândire. În urma călătoriei, Charles se împăcase cu sine și cu familia lui Andrew, devenind o mărturie vie a puterii Celui de Sus. Catherine închise ochii și îi mulțumi în gând lui Dumnezeu pentru acest cumnat care se transformase într-un adevărat prieten.

Înainte de a se întoarce în Anglia, Charles le dăruise două suluri de mătase de cea mai bună calitate, spunând că acestea făceau parte din cadoul său de nuntă. Catherine nici măcar nu îndrăznise să se gândească la cât trebuie să fi costat mătasea. La nuntă, ea, Louise și Nicole avuseseră rochii noi. A ei era de culoarea levănțicăi și atât de plăcută la atingere, încât nu se putea abține să nu-și treacă din când în când degetele peste ea. Mătasea din celălalt sul era de un roz pastelat, inspirat parcă de culoarea orizontului înainte de revărsarea zorilor, și fusese folosită aproape în întregime pentru rochia miresei. Intrarea lui Anne în biserică a adus murmure de admirație pe buzele tuturor enoriașilor. În timp ce tânăra pășea spre altar, mirele său,

un tânăr destoinic pe nume Cyril Mann, o privea cu o fascinație aproape evlavioasă. Catherine o ținu pe Louise de mână pe parcursul întregii ceremonii și amândouă încercaseră din răputeri să nu plângă. Gingașa Anne, fiica mult iubită a amândurora, era de-a dreptul strălucitoare în acea zi. Catherine își aminti că, în calitate de domnișoară de onoare, Nicole a stat tot timpul lângă proaspăt regăsită ei „soră”.

Cineva bătu la ușă, întrerupându-i șirul gândurilor și, în momentul următor, ușa se deschise, iar în cadrul ei apăru chiar Nicole.

— Suntem cu toții gata de plecare, mamă.

— Atunci și eu sunt, răspuse Catherine, ridicându-se în picioare și întinzând mâna spre fiica sa. Mă gândeam la ziua nunții lui Anne.

— A fost o zi plină de bucurie, încuviință Nicole, rostind cuvintele cu un pronunțat accent francez. Într-o zi ca aceasta este bine să ne amintim momentele frumoase petrecute împreună.

— Așa este, răspuse Catherine, ținând-o de mână și studiindu-i chipul frumos, care dovedea putere lăuntrică.

Deși de la nuntă nu trecuse decât puțin peste o lună, sosise deja momentul unei noi despărțiri.

— Te supără ceva, mămico?

— Aș vrea doar ca momentele frumoase să dureze mai mult, spuse Catherine, apoi trase aer în piept. Haide, să mergem.

Urmând-o pe Nicole spre locul unde le așteptau ceilalți, femeia își dădu seama că nu doar despărțirea de astăzi îi sfâșia inima. Privind înainte, în timp, cu înțelepciunea unei mame, se ruga să aibă puterea de a ține piept celor ce presimțea că aveau să vină în viitor.

Capitolul 1

Deși era deja începutul lunii octombrie, în portul din Halifax adia o briză neobișnuit de caldă. În depărtare, peste apele cenușii ale oceanului, orizontul era tivit cu lumină. Deasupra însă, cerul era acoperit de nori gri ce dădeau impresia că este ora amurgului, nicidecum dimineață. Anne se sprijini cu o mână de brațul soțului ei, iar cu cealaltă apucă strâns brațul lui Nicole. Aceste două ființe îi dădeau tărie sufletească și știa că, dacă nu le-ar fi avut alături, s-ar fi lăsat cu siguranță pradă lacrimilor și durerii.

Henri și Louise Robichaud trecură de la o persoană la alta, îmbrățișându-i și luându-și rămas-bun de la fiecare în parte. Fuseseră din nou împreună timp de două luni, aici, în fosta Acadie, regiune cunoscută acum sub numele de Noua Scoție. Deși astăzi Dumnezeu îi binecuvânta cu o vreme plăcută de toamnă, peisajul era deja presărat cu urmele unor ninsori timpurii. Nedorind să se despartă de scumpele lor fiice, Henri și Louise își amânaseră de trei ori plecarea. Totuși, acum nu mai aveau încotro.

Henri îl eliberă din îmbrățișare pe cumnatul său, Guy, după care se întoarse spre Andrew și îi făcu semn lui Nicole să traducă.

— Se spune că aceasta este ultima corabie ce are să pornească spre sud în acest sezon de navigație, spuse el, scuzându-se astfel încă o dată pentru că faptul că erau nevoiți să plece.

— Având în vedere conflictele existente în sud, nu am nicio îndoială în privința aceasta, răspunse Andrew. Unii vorbesc deja de război.

— Să dea Domnul să nu se ajungă niciodată la asta!

Henri rostise cuvintele cu o fermitate blândă, dar traducerea făcută de Nicole sună atât de tragic, încât Anne trebui să-și întoarcă fața pentru a-și ascunde lacrimile.

Cerul părea și mai cenușiu decât înainte, vântul sufla mai blând, iar dâra de lumină de la orizont strălucea mai puternic ca niciodată. Era o zi stranie, în care, deasupra unei lumi întunecate și dezolante, departe, în zare, se ridica o coroană sclipitoare de lumină. Anne se agăță cu nesaț de acea strălucire îndepărtată, în speranța că putea fi un semn – promisiunea că, dacă trece de acest moment sfâșietor, va avea din nou parte de bucurie.

Clipele petrecute alături de Louise și Henri Robichaud îi depășiseră toate așteptările. Nu avea să uite niciodată momentul reîntâlnirii cu ei. Se petrecuse aici, pe chei, chiar în locul în care stăteau acum îmbrățișați. Alături de ea fuseseră Catherine, Andrew, Nicole și Cyril. Exact ca acum. Și totuși, altfel ... Atunci nu se simțea doborâtă de durere. Atunci fusese martora unei minuni, atunci își văzuse cu ochii visul de o viață. În timp ce ambarcațiunea se apropia de debarcader, la parapet apăruseră două persoane care le făceau cu mâna, strigau, râdeau și plângeau. De lângă ea, Andrew, Catherine și Nicole le răspundeau la rîndul lor, printre lacrimi.

Dintr-odată, Anne își simțise atunci ochii împăienjeniți, ca și cum singurul mod de apărare al sufletului ei era să drapeze lumina zilei în lacrimi, estompând-o. Nu mai văzuse nici barca acostând la cheiul de piatră, dar auzise strigătele tot mai clare și zgomotul de pași ce se apropiau. Nu-și amintea nici în ziua de azi care fuseseră primele cuvinte pe care i le adresaseră noii-veniți, căci suspinele ei acopereau orice alt sunet. Dar nimic din toate acestea nu avea importanță. Pentru ea nu conta decât faptul că, atunci când o cuprinseseră brațele vânjoase ale lui Henri, și apoi cele delicate ale Louisei, simțise că îi crește inima în piept. Era ca și cum inima i s-ar fi mărit pentru

a le face loc acestor oameni pe care încă nu îi cunoștea. Pentru a le face loc părinților ei.

Gândurile îi reveniră în prezent atunci când Louise se opri în fața ei. Tinerei i se păru că femeia îi înțelegea perfect starea de spirit.

— De fiecare dată când am să mă gândesc la acest loc, am să simt bucuria împlinirii unui vis de o viață, dar și durerea acestei zile, spuse Louise.

— Mamă ... șopti Anne printre suspine.

Louise îi mângâie obrazul.

— Ce dar minunat aduce această zi! Ani la rând am visat, deznădăjduită, să te am în față și să te aud rostind acest cuvânt, iar acum că visul meu a devenit realitate, simt că mi se umple inima de o bucurie de nedescris. Este o adevărată minune.

— O, mamă, nu pot să mă despart de tine ...

— Și nici nu ai s-o faci vreodată, fata mamei. Indiferent de ceea ce ne rezervă viața, tu ai să rămâi mereu în inima mea, iar eu, în a ta, spuse Louise cu vocea tremurândă, după care trebui să se oprească pentru a trage aer în piept. Este singurul lucru care îmi dă puterea de a înfrunta această zi.

În momentul acela, lângă Louise apărură un bărbat vânjos și cărunt, a cărui înfățișare inspirând putere o ducea pe fată cu gândul la un stejar falnic, care, deși se încovoia și trosnește atunci când este lovit de furtuni, rămâne mereu statornic și protector.

— Of, tată ...

— Pe tot pământul acesta nu se găsește om mai bogat decât mine, murmură Henri în timp ce o strângea în brațe.

Apoi își coborî vocea și îi șopti la ureche:

— Dar nici mai trist.

Anne se lăsă înlănțuită de ambii săi părinți și, în acel moment, cei trei păreau să fi devenit o singură ființă.

— Când am venit aici, aveam o singură fiică și o singură speranță, spuse mama ei. Iar acum plec cu certitudinea că am două fiice și că Dumnezeu face minuni. Am văzut asta cu ochii mei.

În mod ciudat, despărțirea de copilul căruia îi dăduse naștere nu a fost atât de grea pentru Louise precum despărțirea de Nicole, fiica pe care o crescuse în toți acești ani. Sau poate că nu era deloc ciudat ... În timpul celor două luni petrecute împreună în Acadia, avusese prilejul să o observe pe femeia în care se transformase fiica sa. Înțelegând că aceasta nu mai este un copil și renunțând să creadă că o poate ocroti la nesfârșit, Louise acceptase de fapt orice alegere și implicit toate posibilele greșeli pe care Nicole le putea face de acum încolo.

Această tânără cu privirea dârză și sufletul curajos ardea de nerăbdare să înfrunte orice încercare pe care i-o oferea viața. Nicole era atât de puțin conștientă de frumusețea sa și de efectul acesteia asupra altora, încât nici nu băga de seamă că tinerii din jurul său se călcau în picioare în încercarea de a-i satisface chiar și cea mai mică dorință. De când pusese capăt legăturii cu Jean, primul ei iubit, Nicole devenise prea absorbită de aventurile palpitante pe care părea să i le promită viața pentru a mai lua în considerare posibilitatea unei noi idile.

La acest gând, ochii și sufletul Louisei se umplură de teamă și îngrijorare. Instinctul matern o făcea să se teamă de toate pericolele și misterele pe care ar fi putut să le atragă această sete de necunoscut a fiicei sale.

Totuși, când o eliberă din îmbrățișare pe Anne, pe scumpa ei Anne, Louise nu se întoarse spre Nicole, ci spre Catherine. Cele două prietene se strânsură în brațe încă o dată, murmurând cuvinte pe care niciuna dintre ele nu le auzea cu adevărat, apoi Louise îi îmbrățișă pe rând pe Andrew, pe fratele ei, Guy, și pe soția acestuia și, în cele din urmă, se opri în dreptul lui Nicole, tânăra care, deși fusese adusă pe lume de o altă femeie, era fiica ei. Cu toate că acest lucru părea să sfideze orice logică, această ființă hotărâtă și minunată era și avea să rămână pentru totdeauna copilul ei.

— Vei avea mare grijă de tine, nu-i așa, Nicole? șopti Louise cu ochii rugători.

— Bineînțeles, mamă dragă, răspunse fata, apucându-i strâns ambele mâini. Ce întrebare ...

— Vreau doar să ...

Deși discutaseră de mai multe ori despre asta, Louise tot mai avea impresia că unele lucruri rămăseseră nerostite.

— Știu că vrei să-ți trăiești viața din plin, continuă ea. Și știi, de asemenea, că toate au un preț ...

— Te rog să încetezi, mamă! Am vorbit deja despre asta.

— Știu, știu că am mai vorbit ... Doar că ...

Louise își mușcă buza.

— Tu ești copilul meu scump și drag. Aș face orice să-ți pot purta eu poverile. Dar nu pot. Însă îmi stă în putință să te rog să ai grijă de tine, fata mamei. Te rog să ai mare, mare grijă de tine. Viața este plină de încercări ... Mai ales față de tinerele fermecătoare ce ard de dorința de a cunoaște toate tainele vieții.

Preț de o clipă, Nicole vru să nege că ar fi ispitită de necunoscut. Louise vedea prea bine ce simte fata. Pentru prima dată în viața ei, faptul că își înțelegea fiica atât de bine o întrista, căci în ochii de jad ai lui Nicole se întrezăreau toate misterele ce aveau s-o îmbie. Toate posibilitățile, provocările și pericolele din viitor. Și tot ce putea face ea în această privință era să se roage.

Spre surprinderea Louisei, în cele din urmă Nicole se răzgândi și nu o contrazise. Pe chipul fetei apăru, în schimb, un licăr de zâmbet, primul zâmbet din acea zi cenușie și tristă.

— Întotdeauna m-ai cunoscut mai bine decât mă cunosc eu însămi, zise ea.

— Așa se întâmplă cu o mamă care-și iubește cu adevărat copilul, răspunse Louise. Iar acum te rog să îmi promiți că vei încerca să fii înțeleaptă. Și, mai cu seamă, că ai să fii cinstită față de tine și față de Dumnezeu.

Buzele lui Nicole prinseră să tremure și zâmbetul îi dispăru de pe chip. Văzând lacrima ce începea să se prelingă pe obrazul fiicei sale, Louise simți că i se rupe inima.

— Aș vrea ...

Ar fi vrut să o audă spunând că se învoiește să se întoarcă acasă cu ei, la viața pe care o cunoșteau, în lumea lor din Louisiana. Totuși, deși își dorea cu toată ființa ei să audă aceste cuvinte, Louise știa că nu se va întâmpla așa. Indiferent de ceea ce îi rezerva viitorul, căutările lui Nicole – înăuntrul ei și în lumea vastă și necunoscută din afară – nu luaseră încă sfârșit. De fapt, realizează Louise cu inima strânsă, călătoria lui Nicole prin viață abia acum începea.

Henri ridică mâna și șterse lacrima de pe obrazul fiicei sale.

— Cel mai neprețuit mărgăritar în mâna unui om sărac.

— Of, tată ...

Pentru o clipă, Nicole redeveni fetița de odinioară și se aruncă în îmbrățișarea lui Henri cu o putere care îl făcu pe vânjosul bărbat să se clatine.

— Nu pleca. Te rog, te implor să nu pleci!

— Trebuie să plec, fata tatii. Așa cum tu trebuie să rămâi aici. Nu, nu spune nimic. Să nu umbrim și mai mult această zi cu vorbe care, știm amândoi, nu înseamnă nimic. Să nu lăsăm loc, acum, între noi, decât pentru adevăr. Ce spui?

Nicole se desprinse din îmbrățișare și, dându-se cu un pas înapoi, privi fața brăzdată de cute și ochii negri și pătrunzători ai tatălui său. Deși nu îi venea ușor să-și arate durerea și nehotărârea, simțea nevoia de a-și umple sufletul cu puterea lui și de a mai privi încă o dată chipul lui drag.

— Da, mă învoiesc.

— Bine, atunci îți dăruiesc un adevăr. Ești în căutarea propriului tău destin. Neastâmpărul de care dai dovadă este cea mai mare calitate a ta, dar și cea mai periculoasă trăsătură, fata tatii, pentru că, dacă nu știi să-ți strunești setea de aventură, va pune stăpânire pe tine și va putea să te orbească. Să nu pășești în viitor legată la ochi, scumpa mea.

— Am să mă rog, tată, spuse Nicole, ștergându-și înfrigurată lacrimile de pe față. Îți promit că am să mă rog.

— Promite-mi că vei cerceta mereu Cuvântul Domnului și că vei încerca de fiecare dată să îndeplinești voia lui Dumnezeu, nu voia ta.

— Îți promit, tată, răspuse ea încet. Și am să mă străduiesc să Îl cunosc la fel de bine ca dumneata.

— Ah, ce laudă nemeritată! exclamă Henri, încercând să zâmbească. Îți doresc să ajungi să Îl cunoști mult mai bine decât mine, fata mea. Treci peste tot ceea ce m-a îngădit pe mine! Fă-ți bătrânul tată să fie mândru de tine.

— Ai să-mi lipsești atât de mult, spuse ea și o altă lacrimă începu să i se prelingă pe obraz în timp ce se întorcea spre Louise. O să-mi lipsiți foarte mult, amândoi!

— Atunci, să ne plecăm capetele împreună și să ne rugăm. Ești bună să îi rogi pe Catherine și pe Andrew să traducă?

Henri așteptă până când se adunară cu toții – un grup strâns unit prin suferință și credință – după care începu rugăciunea:

— Îi mulțumim solemn lui Dumnezeu cel milostiv pentru toate minunile pe care le-a înfăptuit în viețile noastre. Chiar și acum, în clipa acestei grele despărțiri, ne punem viețile și speranțele pe altarul Tău, Doamne. Bindecuvântează-ne cu prezența Ta și păzește-ne în toate furtunile vieții. Fii alături de ambele noastre fiice ...

Henri se opri și trase adânc aer în piept, încercând parcă să primească, de la cei cu care se ruga, puterea de a continua.

— Fii alături de aceste două tinere atât de scumpe sufletelor noastre, dăruiește-le bucuria de a Te cunoaște și de a trăi după voia Ta. Fii alături de Louise și de mine în timpul călătoriei spre casă. Fii alături de noi toți în toate călătoriile ce ne așteaptă! În numele lui Isus, amin.

Louise vedea ca prin ceață grupul rămas pe chei. Barca se îndepărta tot mai mult de adăpostul portului, luptându-se acum cu valurile zbuciumate. Mirosul de sare și gândul călătoriei pe care o avea de înfruntat îi umpleau toate simțurile, și în suflet i se înalță un

strigăt deznădăjduit. Se întoarse cu spatele spre țarm. Doar preț de o clipă, cât să își adune puterile. Trebuia să fie puternică. Privi în jur, dar apele cenușii și corabia ce îi aștepta în larg nu constituiau nicidecum o priveliște liniștitoare.

Își simți fața mângâiată de o pală de vânt cu iz sărat și în momentul acela văzu un pescăruș planând alături de barcă, atât de aproape încât, dacă ar fi întins mâna, i-ar fi putut atinge aripile albe. Pasărea plutea în vânt, cu aripile complet nemișcate, ca și cum ar fi fost suspendată de niște fire nevăzute, făcându-i pe vâslași să chicotească. Pescărușul o fixă pe Louise cu ochii săi negri. În mod surprinzător, faptul acesta o liniști pe femeie. Ca un vestitor al unui viitor mai luminos, pescărușul acela părea să îi reamintească faptul că viața merge înainte, că speranțele o așteaptă să se dezmeticească. Deși gândul acesta nu avea nicio logică, îi dădu totuși puterea de a se întoarce și de a privi siluetele tot mai mici ale celor rămași pe chei. Se ridică pe vârfuri, le făcu încă o dată cu mâna și strigă:

— Vă iubesc, vă iubesc pe toți!

— Și eu te iubesc, mămico! Rămas-bun, tată! strigă Nicole, după care își lăasă brațul să cadă.

Avea inima strânsă și îi venea greu chiar și să respire. Pe lângă durerea despărțirii, o încerca un chinuitor sentiment de vinovăție. Cum de i-a putut lăsa pe părinții săi să plece fără ea? Știa că dăduse dovadă de egoism cedând încă o dată chemării necunoscutului, dorinței de a-și trăi viața dincolo de hotarele strâmte ale universului ei din Louisiana. Deși se rugase cu ardoare în timpul celor nouă săptămâni pe care le petrecuseră aici părinții săi, continuase să-și simtă inima împărțită. Ba mai mult, acum alegerea îi aparținea în întregime. Putea să plece sau putea să rămână. Sau putea să ... ce anume?

Își ridică ochii și privi spre corabia ancorată în larg. O trecu un fior și, dintr-odată, avu o revelație care o ajută să-și depășească imediat deruta și durerea. Era ca și cum în minte și în suflet ar fi

auzit niște șoapte, devenind brusc îndeajuns de clare pentru a acoperi țipetele pescărușilor ce zburau deasupra cheiului.

Își ridică brațul și le făcu din nou cu mâna părinților ei, sperând acum din toată inima că aceștia vor călători cu bine, și știind că făcuse alegerea cea bună. Această siguranță venită ca din senin o mișcase până în adâncul sufletului, și acum o ajuta să treacă mai ușor peste tristețea despărțirii.

Deși nu putea să-și explice de ce sau cum ajunsese la această concluzie, acum era sigură că și ea va pleca în curând. Va pleca în Anglia. La începutul primăverii.